

danne, som angår naturalisation af fremmede kvinder, der gifter sig med indlændinge — skal have opholdt sig i landet for at kunne opnå naturalisation, blev inddraget under forhandlingerne. Både i Norge og Sverige var der nogen stemning for at blive stående ved den hidtidige minimumsgrænse på 5 år i stedet for som foreslået at gå op til 7 år. Reelt betød forhøjelsen dog ingen skærpelse, da der i forvejen sædvanligvis i praksis kræves over 5 års ophold, i nogle tilfælde endda et meget langvarigt ophold, og efter at have rådslået om sagen kom begge delegationer til det resultat, at de ønskede 7 års grænsen opretholdt som det normale minimumskrav, bl. a. med henblik på opfattelsen i Danmark. Stillingen er her den, at hverken den gældende lov eller lovforslaget indeholder nogen tilsvarende bestemmelse, hvilket er en følge af den måde, hvorpå naturalisation sker her i landet. Praksis har imidlertid hidtil været den, at hvor ingen særlige forhold gør sig gældende, kan udlændinge — bortset fra skandinaver, sydslesvigere og andre, som hurtigt indleveres i danske forhold — først regne med at komme i betragtning efter forløbet af 15 år. Individuelle forhold medfører dog ofte, at fristen enten forkortes eller i enkelte tilfælde forlænges. Fra dansk side blev det oplyst, at man påtænkte en *revision af naturalisationsbetingelserne*, således at Danmark også på dette punkt — navnlig også med hensyn til opholdets varighed — såvidt muligt følger tilsvarende regler som de to andre lande.

Foruden de nævnte spørgsmål drøftedes på mødet en række detailbestemmelser, og delegationerne gav under forhandlingerne tilslutning til en del ændringsforslag, af hvilke flere tog sigte på at nærme lovtjekterne mest muligt til hinanden.

Efter afslutningen af det fællesskandinaviske møde har udvalget fortsat behandlingen af lovforslaget, og man er under dette arbejde nået til enighed om i forening med indenrigsministeren at stille de nedenauførte *ændringsforslag*, ved hvis udformning der er lagt vægt på, at den danske lov i størst muligt omfang bliver overensstemmende med de tilsvarende love i Norge og Sverige.

Med hensyn til spørgsmålet naturalisationslinie—erklæringslinie besluttede man sig til — omend fra flere sider med nogen resignation — at blive stående ved, hvad der oprindeligt var foreslået, altså til at følge naturalisationslinien, ligesom det sker i de to andre lande. Der er imidlertid enighed om, at de kvinder, som det i denne forbindelse drejer sig om, skal have deres andragende behandlet så let og hurtigt som muligt, hvilket bl. a. forudsætter, at der hvert år gennem-